

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: N. V. D., narozený dne
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, č.j. MV-49047-6/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání I) byla zamítnuta a platnost povolení

k dlouhodobému pobytu nebyla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť účastník řízení neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu, a II) byla zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou téhož zákona prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 1. 2018, č.j. OAM-15883-21/DP-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 6. 2018, č.j. MV-49047-6/SO-2018].

Žaloba

2. Žalovaná dle názoru žalobce naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.
3. Žalovaná se naprosto nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou dovozování závěrů o nevykonávání podnikatelské činnosti pouze z výsledku.
4. Z judikatury vyplývá, že aby mohla být konstatována překážka pobytu, musí cizinec neplnit účel pobytu u předchozího pobytu, tedy u pobytu, který předcházela podání žádosti o prodloužení tohoto pobytu, a to po převážnou část doby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č.j. 9 A 66/2010-50).
5. Podmínky pro udělení víza [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] je nutno vnímat v jejich pozitivním slova smyslu, tedy jako náležitosti pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, které jsou vyjmenovány v § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž spisovým materiálem je prokázáno, že žalobce všechny tyto podmínky splnil. Žalobce se tedy důvodně domnívá, že právní konstrukce žalované, která využila ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona, je nezákonná, přičemž pro výklad uváděný žalobcem lze analogicky vycházet z § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
6. Obsah, resp. intenzita dvou skutkových podstat obsažených v § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců (zahraničněpolitický zájem České republiky nebo jiná závažná překážka pobytu cizince na území) v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Zahraničněpolitické zájmy ČR musí být nejenom jasně definované a přezkoumatelné, ale musí podstatným způsobem přesahovat individuální hledisko cizince a musí být zařazeny do kontextu politických zájmů v rámci mezinárodních vztahů. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí, resp. zrušení víz (dlouhodobého pobytu) cizinců. Tyto obecné teze jsou pak významné pro definování jiné závažné překážky pobytu cizince na území, kterou tak logicky nemůže být jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Logickým výkladem termínu „zjištěna jiná závažná překážka“ lze dovodit závěr, že taková překážka musí aktuálně existovat a navíc se musí jednat o existující překážku závažnou. Z jednání, kterého se měl žalobce dopustit, pak vyplývá, že tato překážka zcela evidentně již neexistuje, neboť žalobce na území již v době rozhodování správního orgánu prvního stupně a následně i žalované prokazatelně

podnikal a plnil veškeré povinnosti z toho vyplývající.

7. Žalobce dále namítá porušení ustanovení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřuje v naprostém ignorování svých námitek proti úvahám správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovanou. Žalovaná pouze odkázala na odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí obsažené na str. 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, avšak nijak se nezabývala námitkami, které proti tomuto odůvodnění vznesl žalobce a na kterých i nadále trvá. Přestože ve svém odůvodnění věnuje správní orgán prvního stupně posouzení přiměřenosti na první pohled dostatek prostoru, obsahově však přiměřenost dopadu rozhodnutí naprosto nedostatečně odůvodnil. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu obsahuje pouze omezenou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, případně úvahu postavenou na domněnkách a nesprávných závěrech správního orgánu (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale také ustanovení § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je nutno spatřovat jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení, které zákon o pobytu cizinců neuvádí jako zvláštní důvod pro zamítnutí žádosti o příslušné pobytové oprávnění, a tímto jednáním je pak výkon nelegální práce žalobce, jelikož vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání a současně bez vydaného potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty. Jazykovým výkladem pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je třeba dojít k závěru, že se jedná o takovou překážku, která není zákonem přímo definovaná a která zároveň musí dosahovat takové intenzity, aby ji bylo možné označit za závažnou. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce minimálně během celého předchozího povoleného pobytu vykonával závislou práci pro obchodní společnost BONTU Invest s.r.o. v areálu obchodní společnosti Gemtek.CZ s.r.o. bez povolení k zaměstnání a současně bez vydaného potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty. V této skutečnosti byla shledána jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území. K tomu, že nenaplnění účelu předchozího povolení k pobytu lze podřadit pod závažnou překážku pobytu cizince na území, žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69.
9. Ve vyjádření k žalobě žalovaná připouští, že rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71). Právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04).

Jednání před soudem

10. Při jednání před soudem dne 15. 1. 2020 zástupkyně žalobce a žalovaná setrvaly na svých argumentacích uplatněných v žalobě a ve vyjádření žalované k ní. Zástupkyně žalobce uvedla, že se žalovaná nijak nevypořádala s výpovědí žalobce, že od února 2016 do září 2016 podnikal u své sestry v Mariánských Lázních.

Posouzení věci krajským soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. Žaloba není důvodná.
13. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
14. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
15. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
16. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
17. K žalobní námitce dovozování závěrů o nevykonávání podnikatelské činnosti pouze z výsledku žalobce soud uvádí, že v řízení zahajovaném na žádost je v zájmu žadatele, aby k žádosti předložil veškeré potřebné náležitosti a tvrdil a prokázal splnění podmínek pro prodloužení pobytového oprávnění. Z provedeného výsledku žalobce byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti pro vydání rozhodnutí ve věci a nebylo tedy nutné provádět další dokazování. Žalovaná zcela přiléhavě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27, v němž se uvádí: *„Řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výsledku popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila. Správní orgán prvního stupně pak v rozhodnutí dostatečně podrobně popsal, proč nepředstavuje pracovní činnost stěžovatelky samostatnou výdělečnou činnost.“*. Zdejší soud nemá důvod se od učiněných závěrů odchylovat.
18. V případě žalobce správní orgány shledaly jinou závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve dvou skutečnostech, a to jednak v neplnění účelu předchozího pobytu a jednak ve výkonu nelegální práce.
19. Z provedeného výsledku je patrné, že žalobce nevykonává živnost, ale v jeho případě se jedná o výkon závislé práce. Soud v této souvislosti zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81: *„Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. ... Účelem pobytu zcela jistě*

zákonodárce nemíní pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“. Soud se ztotožňuje se závěry žalované obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, totiž že podmínkou udělení, resp. i prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ je splnění formální i materiální podmínky podnikání kumulativně. Formální podmínka je splněna zápisem cizince do živnostenského rejstříku a splnění materiální podmínky je poté podmíněno faktickým výkonem podnikatelské činnosti. Správní orgán byl tedy oprávněn posuzovat, zda žalobce reálně účel dosavadního povoleného pobytu naplňoval, zda jej neobcházel a nezneužíval pro jiný než deklarovaný účel a zda jeho výdělečná činnost skutečně nesla znaky podnikání, nebo se jednalo o závislou práci. Tomuto postupu odpovídá závěr Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 24. 7. 2019, č.j. 6 Azs 373/2018-30, v němž bylo vysloveno: „Při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání nebo závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek bez nutnosti obracet se dle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu s podnětem k zahájení řízení na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti.“. Podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku je za podnikatele považován ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Žalovaná se povahou vykonávané činnosti žalobce podrobně zabývala na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Zcela správně uzavřela, že vykonávaná činnosti žalobce zcela postrádá rys samostatnosti. Provedeným výsledkem žalobce bylo prokázáno, že činnost vykonávaná žalobcem v prostorách obchodní společnosti Gemtek.CZ s.r.o. pro společnost BONTU Invest s.r.o. je omezena pouze na připevňování elektrických obvodů do rámečku pomocí šroubků, kdy následně tyto obvody testuje, přičemž jeho práce je následně kontrolována zástupcem společnosti BONTU Invest s.r.o. Uvedenou práci nelze považovat za výkon samostatné výdělečné činnosti, přičemž samostatnost je jedním z pojmových znaků živnosti a podnikání obecně. Žalobce tedy nevykonával podnikatelskou činnost, nýbrž šlo o závislou práci, pro jejíž výkon však nedisponoval příslušným oprávněním, a tudíž šlo o práci nelegální. V dané věci tak lze učinit závěr, že formální stránka podnikání naplněna byla, nicméně materiální již nikoli, neboť se fakticky jednalo o výkon závislé práce.

20. Správní soudy obecně dovozují, že výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Prokázané porušování nebo obcházení zákona cizincem může být hodnoceno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č.j. 11 A 168/2017-47). S přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti žalobce, který žalovaná označila za nelegální práci, přičemž příjmy žalobce pocházejí přinejmenším ve výrazné většině z této činnosti, je výkon nelegální práce právě takové intenzity, k níž lze jako k jiné

závažné překážce přihlížet. Žalobce totiž touto svou činností naplňuje znaky závislé činnosti. Z uvedeného zároveň plyne, že vykonával-li žalobce jako svou přinejmenším výrazně převážující činnost nelegální práci, nemohl plnit účel dosavadního pobytu.

21. Žalobce pokládá za nezákonnou právní konstrukci žalované, která využila ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Soud – ve shodě se správními orgány – má výkon nelegální práce žalobce za jinou závažnou překážkou pro prodloužení jeho pobytu na území, a proto považuje právní konstrukci žalované za zcela zákonnou a s bližším odůvodnění odkazuje výše.
22. S žalobní námitkou požadující intenzitu narušení veřejného pořádku v případě zjištění jiné závažné překážky soud souhlasí. Aby mohl být učiněn závěr o tom, že na základě daného ustanovení bude žádost cizince o pobytové oprávnění zamítnuta, nesmí se jednat o překážku zanedbatelnou či nevýznamnou. Naopak musí dosahovat takové intenzity, aby byl takový následek důvodný. Nejvyšší správní soud se ve svých rozsudcích nelegální prací jako jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území České republiky opakovaně zabýval. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č.j. 9 Azs 66/2019-41, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že jinou závažnou překážkou podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *„může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti ... při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je třeba vždy přihlížet ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo lze označit za nelegální práci“*. V případě žalobce se jednalo přinejmenším o jeho výrazně převážující činnost, která naplňovala znaky závislé činnosti – nelegální práce, tudíž je takové intenzity, k níž lze jako k jiné závažné překážce pobytu cizince na území přihlížet.
23. K žalobní námitce nesprávného, resp. nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů se přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve svých rozhodnutích zabývaly. Správní orgán prvního stupně zhodnotil, že rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bude mít vliv na žalobcovo podnikání, avšak v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce nepodnikal, nýbrž vykonával nelegální práci. Zároveň uvedl, že žadatel je v produktivním věku a tak může podnikat nebo pracovat v domovské zemi, kde má navíc rodinné zázemí. V České republice žije pouze jeho sestra, která bydlí v Mariánských Lázních. Ve Vietnamské socialistické republice má manželku, čtyři děti, sourozence a matku. Na území České republiky žalobce pobývá od roku 2008, dle správního orgánu se nejedná o dobu, která by vedla k vybudování pevných sociokulturních vazeb v ČR a která by s sebou nesla zpřetrhání rodinných či sociokulturních vazeb se zemí původu. Dle sdělení žalobce má na území domovského státu téměř celou svoji rodinu, je s ní v kontaktu. Naposledy cestoval do země původu v lednu 2017. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že následky rozhodnutí jsou přiměřené důvodům, pro které není možno předmětné žádosti vyhovět, tj. skutečnost, že žadatel neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu a vykonával závislou práci mimo pracovněprávní vztah a bez platného povolení k zaměstnání či zaměstnanecké karty. Jedná se o natolik závažnou skutečnost, při níž je jednoznačně veřejný zájem postaven nad zájmem jednotlivce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uzavřela, že rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Soud navíc podotýká, že nebyly zjištěny žádné významné majetkové či jiné vazby žalobce na území České republiky. Současně ani žalobce nepředložil žádné důkazy, které

by prokazovaly nepřiměřený dopad rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí není správní orgán povinen se vyjádřit ke každému z faktorů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Výslovně je třeba se vyjádřit jen k těm skutečnostem, které jsou svým významem rozhodné. Správní orgány se tedy nebudou vyjadřovat k otázce závažnosti a druhu protiprávního jednání cizince, není-li zde žádné takové, hledisko věku bude rozhodným pouze v případě velmi vysokého nebo naopak nízkého věku apod. V daném případě správní orgány zohlednily okolnosti významné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a dospěly k závěru, že rozhodnutí je přiměřené. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

24. Při jednání před soudem dne 15. 1. 2020 zástupkyně žalobce namítla, že se žalovaná nijak nevypořádala s výpovědí žalobce, že od února 2016 do září 2016 podnikal u své sestry v Mariánských Lázních.
25. Dne 11. 10. 2017 žalobce, který měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 2. 8. 2015 do 1. 8. 2017, vypověděl: „*Od srpna 2015 podnikám v Gemteku, od února 2016 do září 2016 jsem podnikal u sestry v Mariánských Lázních. Od října 2016 až doposud opět podnikám v Gemteku. Se sestrou jsem podnikal v obchodě s textilem a cigaretami. Jednalo se o kamenný obchod. Zkoušel jsem se sestrou podnikat, ale nebyl jsem spokojený, proto jsem se opět vrátil do Gemteku.*“.
26. Žalobní námitka podnikání u sestry byla podle názoru soudu uplatněna opožděně, protože rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Kdyby byla uplatněna včas, představovalo by nevypořádání se s touto skutečností jen vadu řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože i kdyby bylo zjištěno, že žalobce u sestry skutečně podnikal, stále by tu zůstávala závislá práce pro společnost Gemtek.CZ, s.r.o., přičemž v případě dosavadního dlouhodobého pobytu by závislá činnost pro společnost Gemtek.CZ, s.r.o., v délce 16 měsíců výrazně převažovala nad eventuální podnikatelskou činností u žalobcovy sestry v délce 8 měsíců.

Rozhodnutí soudu

27. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

28. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. ledna 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D.
předseda senátu

